

Hamas' henrettelser af forrædere i Gaza

De seneste begivenheder i Gaza - henrettelsen af kollaboratører af Hamas - har genantændt en heftig debat på tværs af globale medier og sociale platforme. I kølvandet på disse handlinger er et velkendt mønster dukket op: kommentatorer, der er tilpasset hasbara-narrativer, fordømmer hurtigt palæstinenserne som "uciviliserede" og retter moralsk forargelse mod palæstinensiske støtter for ikke at fordømme sådanne henrettelser med lige så stor iver. Disse anklager er ikke nye - de er en del af en bredere strategi for at delegitimere palæstinensisk modstand og aflede opmærksomheden fra den uforholdsmæssige vold og systematiske undertrykkelse, der påføres Gaza og den bredere palæstinensiske befolkning.

En kort historie om forræderi

I enhver krig gennem historien har stater forsøgt at rekruttere kollaboratører - individer, der er villige til at forråde deres egen side til gengæld for penge, magt eller overlevelse. Fra den franske modstandsbevægelse og nazistiske informanter i Anden Verdenskrig til amerikanske militæroperationer i Irak og Afghanistan og videre til den israelske besættelse af Palæstina forbliver logikken den samme: efterretninger er et stærkt våben, og forræderi er prisen. Gaza er ingen undtagelse. Alligevel filtreres reaktionerne på såkaldte "forrædere" i denne sammenhæng gennem en særligt giftig og hyklerisk linse.

Et bemærkelsesværdigt valg af forrædere

Efter uendelige offentlige budskaber om at "bringe gidslerne hjem" og "ikke sulte Gaza," kunne man forvente, at Israel ville have prioriteret at finde allierede, der kunne hjælpe med **gidselredning**. Men virkeligheden peger på en anden dagsorden. Israel **støttede en kriminel bande**, kendt som "Folkets Styrker," ledet af Yasser Abu Shabab. Denne gruppe var ansvarlig for **plyndring af hjælpekonvojer** og **videresalg af mad på Gazas sorte marked** til ublu priser. Alle i Gaza og mange udenfor vidste, at **Yasser Abu Shabab blev afvist og udstødt af sin egen beduinestamme**, som erklærede ham og hans bande for lovløse.

Dette afslører en kerne modsætning i hasbara-narrativet - at påstå at bekymre sig om gidslerne og benægte brugen af sult som våben - samtidig med at man støtter kriminelle kollaboratører, hvis hovedbedrift var at **stjæle mad fra deres eget folk**.

Forræderi og straf

Enhver stat, uanset ideologi eller geografi, behandler forræderi som en af de alvorligste forbrydelser. I krigstid kan forræderi mod ens eget folk have fatale konsekvenser - ikke kun for hære og regeringer, men for civile, hvis liv afhænger af deres samfunds skrøbelige

samhørighed. Af denne grund foreskriver **næsten ethvert lands straffe- og militærlov-givning de hårdeste straffe for forrædere**, ofte inklusive livsvarig fængsel eller henrettelse. Historien er fyldt med eksempler. Fra Europas behandling af nazistiske kollaboratører efter Anden Verdenskrig til henrettelse af spioner under Den Kolde Krig har regeringer altid forsvaret loyalitetens hellighed med streng straf.

Selv blandt stater, der har bevæget sig væk fra dødsstraf, **besidder forræderi fortsat en enestående plads i forbrydelsernes hierarki** - ofte som en af de sidste forbrydelser, der stadig er berettiget til dødsstraf. I **USA** tillader føderal lovgivning stadig henrettelse for forræderi. I **Indien, Pakistan og Bangladesh** forbliver forræderi og relaterede forbrydelser som "at føre krig mod staten" kapitalforbrydelser. Det samme gælder i lande som **Kina, Nordkorea, Iran og Saudi-Arabien**, hvor dødsstraf regelmæssigt anvendes for politiske eller spionagerelaterede anklager. Selv i **Singapore og Malaysia** kan forræderi lovligt medføre dødsstraf. Mange regeringer rundt om i verden fastholder stadig, at forræderi mod ens land er en forbrydelse så alvorlig, at den kan retfærdiggøre den ultimative straf.

Og alligevel, når palæstinensere straffer kollaboratører - individer, der anklages for at forhindre humanitær hjælp i at nå den sultende befolkning - portrætteres de ikke som et folk, der forsvare sig selv, men som lovløse pøbel, der handler ud fra barbarisme. De samme observatører, der ville støtte eller acceptere hård straf af en forræder i deres egne lande, udtrykker **moralsk forargelse**, når palæstinensere handler for at beskytte deres egne.

Krigsret og hykleri

Nogle hasbara-propagandister siger nu, at de påståede kollaboratører i Gaza burde have fået en retfærdig retssag. Det er et bekvemt talemåde, især for dem, der er ivrige efter at fremstille palæstinensere som uciviliserede for at reagere på forræderi midt i en krig. Men det ignorerer bevidst virkeligheden på stedet: **der findes ikke længere et fungerende retssystem i Gaza**. Efter Israels ødelæggelseskampagne er **der ingen retssale, ingen fængselsceller og højst sandsynligt ingen overlevende dommere eller anklagere**. Hele kvarterer er blevet jævnet med jorden. Ministerier, politistationer, domstole - alt er væk. De institutioner, der normalt ville håndtere kriminelle efterforskninger og retssager, er bombet til støv. Under sådanne forhold er det ikke kun urealistisk at kræve en retssag i en retsal - det er uærligt.

Det er præcis derfor, **krigsret eksisterer**: det er en juridisk ramme designet til at fungere, når civil infrastruktur ikke længere er operationel. Krigsret er ikke en smutvej - det er systemet af sidste udvej, når samfundet er i sammenbrud. Og selv krigsret, når den anvendes korrekt, **indeholder bestemmelser om retfærdig proces**, om end i en forenklet, militær form. Det ligner måske ikke en tv-transmitteret retssal med advokater i jakkesæt, men det er stadig beregnet til at følge grundlæggende regler for retfærdighed - især når tid, sikkerhed og samfundets overlevelse står på spil.

Sammenlign nu det med den **åbenlyse hykleri** i det israelske system. Israel har rutinemæssigt brugt militær lovgivning **mod palæstinensere i årtier**, ikke fordi det ikke har fungerende domstole, men fordi militær lovgivning **giver staten mere magt og færre begrænsninger**. Børn trækkes ind i militære tribunaler. Fanger holdes i måneder uden rets-

sag. Domme afsiges uden offentliggjorte beviser. Israels brug af krigsret handler ikke om nødvendighed - det handler om dominans og kontrol.

Så når kritikere pludselig opdager en passion for "retfærdig proces" i Gaza, så spørg dig selv: Hvor var den bekymring, da Israel indførte krigsret over civile i Vestbredden? Hvor er den, når Israel bulldozer palæstinensiske hjem uden retssag? Når administrativ tilbageholdelse bruges til at fængsle folk på ubestemt tid uden anklage? Når børn forhøres uden en advokat til stede?

Dette handler ikke om retfærdighed. Det handler om **opført forargelse** - at bruge sproget om lov og menneskerettigheder ikke til at beskytte de sårbare, men til at smøre dem, der allerede er under belejring.

Bevidst opgivet

Dem, der vælger at **samarbejde med en fjende**, kræver typisk **beskyttelse eller evakuering**, når krigen slutter. Det er en uskreven regel i spionage: dem, der forråder, skal købes - ikke kun med penge, men med løfter om redning. Agenter, der risikerer deres liv i fjendtligt territorium, handler sjældent af loyalitet; de handler af frygt, desperation eller opportunisme. Og de forventer næsten altid, at deres håndterere sikrer deres sikkerhed, når kampene stopper.

I Gaza er det stadig uklart, om Yasser Abu Shabab og hans "Folkets Styrker"-bande nogensinde blev tilbudt sådanne garantier af Israel. Hvad der dog synes stadig mere sandsynligt, er, at **Israel ikke levede op til sit ord** - eller at der aldrig eksisterede en ægte aftale. Rapporter fra stedet indikerer, at da våbenhvilen trådte i kraft, blev disse kollaboratører **efterladt udsat**, uden udtrækning eller beskyttelse, og stod over for vreden fra det samfund, de havde udnyttet.

Dette ville ikke være første gang, en magtfuld stat har **opgivet sine lokale stedfortrædere**, når deres nytte udløb. Det samme mønster udspillede sig i Afghanistan, Irak og Vietnam, hvor tolke, informanter og militser, der tjente udenlandske hære, senere blev **efterladt**, ofte jaget af deres egne samfund som forrædere. For besætteren er sådanne individer bekvemmelighedsværktøjer - værdifulde under kampagnen, disponible, når målet ændres.

Disponible aktiver, nyttige dødsfald

Hvis Israel havde ønsket det, kunne det have arrangeret udtrækninger eller tilbudt dem tilflugt, men i dette tilfælde synes det, at **disse individers værdi var større i døden end i livet**. Deres henrettelser blev nyttige - ikke militært, men **narrativt**. Ved at lade kollaboratører falde i hænderne på Hamas eller lokale militser sikrede Israel, at disse mænd ville stå over for den slags hurtige, offentlige straf, der derefter kunne **udsendes som bevis på palæstinensisk vildskab**. Hasbara-agenter og medieudsalgssteder greb muligheden: grafiske billeder og videoer blev delt, moralsk forargelse blev fremstillet, og et spørgsmål blev højlydt stillet - "Hvorfor fordømmer palæstinensiske støtter ikke dette?". Dette var ikke bare opgivelse. Det var **propagandistisk offer**.

Strategien følger en velkendt logik: fremstil palæstinensere som irrationelle, voldelige og iboende ude af stand til at opretholde "civiliserede" værdier som retfærdige retssager og menneskerettigheder. Det tillader Israel at posere som den mere moralske side - selv mens de engagerer sig i kollektiv straf, sulteslag og systematisk ødelæggelse af Gazas infrastruktur. I dette narrativ er kollaboratøren ikke en person. Han er en **rekvisit**, en **brik** og til sidst en **martyr for en mediekrig**, hvor fjendens brutalitet altid skal være fuldt udstillet. Hans liv er disponibelt. Hans død er politisk kapital. Hvad der gør denne taktik særligt effektiv, er, at den inverterer rollerne som offer og skurk. I stedet for at blive holdt ansvarlig for at skabe betingelserne, der giver anledning til forræderi, intern kaos og desperation, kan Israel pege på de uundgåelige konsekvenser af forræderi som bevis på, at det palæstinensiske samfund er uforløseligt.

Psykologiske operationer for åbenlys

Dette er ikke blot spekulation. Regeringer har længe brugt **psykologiske operationer (psyops)** til at manipulere offentlig opfattelse gennem kontrollerede lækager, selektiv opgivelse og narrativ udnyttelse. Fra CIA til Mossad forstår efterretningstjenester, at krigsførelse ikke længere kun udkæmpes på jorden - den føres **i sindet**, på skærme og gennem overskrifter.

At lade kollaboratører dø - og sørge for, at deres dødsfald er synlige - tjener flere formål:

- **Trusler:** Det sender en besked til andre i Gaza, der overvejer kollaboration - I står alene.
- **Delegitimering:** Det tillader Israel at fremstille palæstinensisk modstand som brutal og lovløs.
- **Distraction:** Det flytter fokus væk fra israelske krigsforbrydelser ved at fremstille en kontrovers, som palæstinensere skal forsvare sig mod.
- **Splittelse:** Det sår mistillid i det palæstinensiske samfund og fremmer troen på, at ingen er sikker, selv blandt deres egne.

Selektiv forargelse i vestlige medier

Hvis du fulgte den almindelige internationale mediedækning af krigen i Gaza, kunne du tro, at det mest presserende menneskerettighedsproblem var henrettelsen af en håndfuld påståede kollaboratører. Disse sager - udsendt med dramatiske optagelser, stærkt redigerede overskrifter og streng moralisme - har domineret segmenter på vestlige nyhedsnetværk, oversvømmet sociale medier og næret uendelige debatter om den formodede "barbari" i det palæstinensiske samfund.

I mellemtiden rapporteres **massedøden af palæstinensere** - over **67.600 dræbt af israelske styrker alene i de sidste to år** - med en slags bureaukratisk distance. Hvis det overhovedet nævnes, fremstår det som en statistik begravet under overskrifter om israelske gidsler, militæroperationer eller " Hamas-infrastruktur."

Denne forskel er ikke bare redaktionel forsømmelse - det er **narrativ ingeniørkunst**.

Hvorfor genererer henrettelsen af 6, 10 eller endda 20 kollaboratører flere overskrifter end titusinder af civile dødsfald? Svaret ligger i, hvordan internationale medier er blevet betinget til at **humanisere israelsk lidelse og kriminalisere palæstinensisk modstand**, mens de gør palæstinensiske dødsfald enten mistænkelige, tilfældige eller beklageligvis "uundgåelige." Døden af en palæstinenser ved et israelsk missilangreb rapporteres som en vejr-begivenhed - tragisk, men upersonlig. Henrettelsen af en kollaboratør af palæstinensere er derimod **moralsk teater**: en chance for værter, eksperter og politikere at stille spørgsmålstegn ved hele folkets menneskelighed.

Dette er ikke en tilfældighed. Det er resultatet af årtier med **dehumanisering**, racisme og vestlige mediers tilpasning - ideologisk, økonomisk og politisk - til israelske narrativer. Ubalancen i dækningen handler ikke om, hvad der er nyhedsværdigt; det handler om, hvad der tjener den dominerende magtstruktur.

Sensationalisering af undtagelsen, udslettelse af normen

Henrettelser er bekymrende, og de fortjener granskning. Men i Gaza er de **undtagelsen**, ikke reglen. Israelske luftangreb er derimod **rutine**, ofte beskrevet som "præcisionsangreb," selv når de udsletter hele kvarterer. Disse angreb har dræbt tusinder af børn, jævnet hospitaler med jorden og sultet en befolkning til massefordrivelse. Alligevel får **brutaliteten ved industrialiseret, statsstøttet drab** mindre følelsesmæssig dækning end paraden af en mistænkt forræder gennem en krigshærget gade.

Hvorfor? Fordi kollaboratørnarrativet tjener et formål: det bekræfter Vestens dybt rod-fæstede fordomme. Det fortæller en trøstende historie, hvor **palæstinensere er problemet**, selv i deres egen lidelse. Hvor Hamas - og dermed alle palæstinensere - er irrationelle, hævn-gerrige og uværdige til den empati, der udvides til ofre andre steder.

Dette er ikke journalistik - det er **ideologisk vedligeholdelse**.

Epilog

I de sidste to år er historien blevet fortalt **gennem besætterens linse**, ikke de besattes.

Vi har set, hvordan kollaboratører - værktøjer for en ekstern magt - blev løftet til centrum, mens børnene begravet i massegrave blev gjort usynlige. Vi har hørt ordet "civiliseret" blive brugt, ikke som en standard for adfærd, men som et mærke af racemæssig og politisk overlegenhed. Vi har set opfordringer til retfærdighed forvrænget til propagandaens instrumenter - ikke for at beskytte de sårbare, men for at uddybe deres dehumanisering.

Hasbara-narrativet afhænger af denne inversion. Det trives med forvirring - på troen på, at de koloniserede altid skal retfærdiggøre deres smerte, deres vrede og endda deres eksistens. Når kollaboratører henrettes, er det vildskab; når Gaza bombes, er det sikkerhed. Når palæstinensere modstår, er det terrorisme; når de dør stille, er det fred. Den moralske orden, der fordømmer de magtesløse for at overleve, mens den undskylder de magtfulde for at dræbe, er slet ikke en moralsk orden - det er et manuskript skrevet af imperiet, op-

ført af medierne og konsumeret af dem, der er for følelsesløse til at se deres eget spejlbillede i ruinerne.

Henrettelserne af kollaboratører er et symptom på sammenbrud - på en verden, hvor lov og orden er bombet til støv.

De er ikke bevis på palæstinensisk vildskab, men på **den vildskab, der er påtvunget Palæstina.**

Referencer

- **Associated Press.** " Hamas henretter mere end to dusin påståede kollaboratører i Gaza." *AP News*, 14. okt. 2025.
- **Le Monde.** "Israels skjulte støtte til bevæbnede 'Folkets Styrker' i Gaza slår fejl." *Le Monde International Edition*, 10. okt. 2025.
- **Reuters.** "Gaza-klan afviser Yasser Abu Shabab midt i anklager om plyndring og kollaboration." *Reuters*, 11. okt. 2025.
- **The Week (UK).** "Hvem er 'Folkets Styrker'? Inden i sammenbruddet af Israels stedfortræder i Gaza." *The Week*, 12. okt. 2025.
- **FNs kontor for koordinering af humanitære anliggender (OCHA).** *Humanitær indvirkningssituationsrapport #59: Vurdering af skader på infrastruktur og styring i Gazastriben*. 3. okt. 2025.
- **FNs menneskerettighedskontor (OHCHR).** "Ødelæggelse af Gazas civile institutioner og retsvæsen." Pressemeddelelse, 25. sep. 2025.
- **U.S. Code Title 18 § 2381 – Forræderi.** United States Government Publishing Office, opdateret til 2024.
- **B'Tselem – Det israelske informationscenter for menneskerettigheder i de besatte områder.** *Mindreårige i militær tilbageholdelse: Israelske militærdomstole i Vestbredden*, opdatering 2024.
- **Addameer Prisoner Support and Human Rights Association.** *Statistik og juridisk oversigt over administrativ tilbageholdelse*, maj 2025.
- **FNs menneskerettighedsråd.** *Rapport fra den uafhængige internationale undersøgelseskommission om de besatte palæstinensiske territorier, herunder Østjerusalem, og Israel*, A/HRC/59/73, juni 2025.
- **Associated Press.** "Gazas sundhedsministerium: Dødstallet stiger til 67.600." *AP News*, 14. okt. 2025.
- **Haaretz.** "Israels militær indrømmer brug af lokale Gaza-militser til at indsamle efterretninger." *Haaretz English Edition*, 9. okt. 2025.
- **International Crisis Group.** *Efter våbenhvilen: Fragmentering og gengældelse i Gaza*, Rapport nr. 248, okt. 2025.
- **Al Jazeera English.** " Hamas siger, at de advarede kollaboratører før henrettelser; Israel fordømmer drab." *Al Jazeera*, 15. okt. 2025.
- **Human Rights Watch.** *Israel/Palæstina: Stop kollektiv afstraffelse i Gaza*. 1. okt. 2025.
- **Reporters Without Borders.** *Medienarrativer og krigsdækning: Gaza 2025*, okt. 2025.